

Hjerte. Men jeg tilstaar, at min Overtæffelse forpøgedes, betydeligt da jeg gjennemlæste selve Andragendet, thi dette vidner om en saadan religiøs Overtæffelse, at det forekommer mig, at Enhver, som ser det, maa sige: „Nei, her falde vi ind paa et Omraade, der ligger ganske udenfor den bekjendelsesløse Rigsdags Virksomhed.“ Vi ere jo nemlig som Folkethingsmænd bekjendelsesløse; der kræves ingensomhelst Betingelse af religiøs Bekjendelse, af Tro eller Deslige af Rigsdagsmænd saa lidt som af Ministre; vi kunne have her Jøder, Grækere, Katholiker, Muhamedanere, Atheister eller Svadsomhelst, og det er for saa vidt en ren Tilfældighed, om det overveidende Flertal af Forsamlingen hører til Folkekirken eller ikke. Men som bemærket af den ærede Minister: De Spørgsmaal, som her opkastes, ere i Virkeligheden slet ikke Spørgsmaal om borgerlig eller kirkelig Lovgivning, men Spørgsmaal om kirkelige Dogmer, om kirkelig Ritual, om Folkekirkens indre religiøse Disciplin, og det vilde dog være noget vel stærkt, om vi skulde blande os i de Ting, ligesom jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade vilde være med til at sige til Ministeren, at det er Noget, han skal give sig af med. Maa vi blot være fri; Kultusministeren skal virkelig ikke indlade sig paa at bestemme, hvad Vilkaar der skal være for Nadverens Nydelse i Folkekirken. Derjom Andragendet havde gaaet ud paa, at de Lovbestemmelser om Konfirmationen, som de ganske rigtig citere, skulde forandres saaledes, at der i alle borgerlige Forhold ikke udtrævedes nogenomhelst Produceren f. Ex. af Konfirmationsattest — vi vide jo, at vi ere komne saa vidt, at denne Konfirmationsattest ikke længere er noget Vilkaar paa noget Sted, men at der dog er en Mangfoldighed af Forhold, hvori Konfirmationsattesten skal produceres — saa var Sagen en anden. Lad os antage, at dette havde stridt mod deres religiøse Følelse, og at de derfor havde bedt om Forandring deri, ja, da kunde vi gaa ind derpaa; men her er det i Andragendet udtalt, at disse Folk have ikke „for Gud og deres Samvittighed“ kunnet forsvare at tage disse gamle Anordninger af 1736 og 1759 om Konfirmationens Indførelse i den danske Folkekirke til Følge, „efter det os forundte Lys i aandelige Sager, maatte vi nemlig anse det som aldeles uberettiget som Betingelse for at stedes til Herrens Bord.“ Skulle vi nu sidde her og indlade os paa Sager, hvis Motivering er Hensynet til det „os forundte Lys i aandelige Sager“? Vi have maattet høre en Del om kirkelige Syn i politiske Ting, men i aandelige, kirkelige eller religiøse Materier maa vi virkelig ikke faae den Slags „Syn“ herind til vor Afgjørelse. Det viser sig, at de Paagjældende have efter dette deres Syn i aandelige Sager sølt sig forpligtede til at forfaste Konfirmationen og holde deres Børn fra samme, men desuagtet vilde de have deres Børn til M-

ters. Da de imidlertid ikke kunde faae dette besørget hos de, som de kalde dem, „udvortes be-
stfikkede Præster“, have de faaet nogle Lægmand til at uddele Nadveren i deres egne Huse til deres ukonfirmerede Børn, og som Følge deraf er det siden meddelt dem, at man maatte betragte dem som udtraadte af Folkekirken. Dette forekommer mig at være en ganske simpel og ligefrem Foranstaltning. Den Religionsfrihed, vi have, tillader Folk at tumle med den Slags Sager, som de selv vilde, men at de melde sig ud af Folkekirken ved faktisk at foretage Forandringer, som Folkekirken ikke kan tilstede eller hjemle, synes mig at være lige saa klart, som at vi vilde komme paa et aldeles forkert Standpunkt ved at opkaste os til Dommere i en rent religiøs Sag mellem Andragerne og Folkekirken. De have maattet finde sig i at være udenfor Folkekirken, og i Henshold til den Ret, som de saaledes havde, er der blandt Andragernes Kredse — under Andragendet findes der forresten kun Underkretser af Mand, men de tale formodentlig tillige paa Kvindernes Vegne — blevet indgaaet borgerlige Ægteskaber. Nu vilde de imidlertid gjerne ind i Folkekirken igjen, men saa kunne vi — sige de — forudsæ, at der vil komme Nogle, — der siges ikke, hvem det er — som vilde erklære vore ilevede Ægteskaber — og her bruges der et af disse Udtryk, som Dissenter elste saa faare — for en „Forestand“, men dette, finde de, vilde være en „ærværende Behandling“, om deres borgerlige Ægteskaber ved deres Tilbagevenden til Folkekirken skulde blive erklærede for en „Forestand“. Jeg tror nu, at denne Opfattelse er ganske forkert. Jeg tror ikke, at det er nogen saadan nødvendig Følge af deres Tilbagevenden til Folkekirken, at deres Ægteskaber skulde ex post facto legaliseres ved en kirkelig Biesse. Man kan i alt Fald ikke uden videre sige, at et Ægteskab, som er lovlig indgaaet under visse Forudsætninger, skal, naar disse Forudsætninger senere forandres, have en Stadsfæstelse paa en eller anden Maade. Men selv om dette var Tilfældet, vilde det dog indses, at det er noget ganske Andet end det, hvorom der her andrages. De Paagjældende andrage, saaledes som ogsaa Referatet viser, om, at borgerlige Ægteskaber maa blive tilladte indenfor Folkekirken, at altsaa en Mand og en Kvinde, som begge henhøre til Folkekirken, naar de ville gifte sig med hinanden, maa kunne gjøre det ved borgerlig Biesse, hvilket jo nu ikke er tilladt. Men det, som Andragerne i Virkeligheden vilde, er at opnaa en Godkjendelse af de borgerlige Ægteskaber, der ere indgaaede af dem, medens de vare udenfor Folkekirken, saa at de ingen kirkelig Stadsfæstelse derpaa behøve at søge, hvis de atter indtræde i Folkekirken. Dette falder imidlertid udenfor det, hvormed vi have at beskæftige os, og jeg vilde meget have ønsket, at den Slutningspassus, som Andragendet har, nemlig at Andragerne „iøvrigt give denne vigtige Sag i